

En uteliggares vardag

Vi träffades på stan och jag ställde några frågor. Min intervjuperson väljer att vara anonym.

Berätta hur dina dagar ser ut ?

– Jag är 44 år och bostadslös. Utan hem har jag varit de senaste fem åren. Innan dess åkte jag ut och in på institutioner och hade en hel del kemiskt beroende som eskalerat för varje år som gått. Jag började röka braj vid 14 års ålder.

Livet har varit kantat av en hel del misär, i och med det har jag skaffat mig psykisk ohälsa av all skam och skuld som jag dragit över axlarna. Jag mår inget vidare just nu, men jag anpassar mig. Just nu går all min energi åt till att skaffa tak över huvudet för det har blivit riktigt kyligt. Vintern är värst, att skaffa sig tak över huvuden och se till att ens behov uppfylls på ett eller annat sätt.

För närvarande sover jag i en källare på söder, har haft källaren i två månader utan att bli utkörd. Jag har varit extra tyst och stökar inte till det, självklart håller jag rent, det har gjort att jag inte blivit upptäckt men när som helst kan jag bli av med mitt varma krypin.

Annars brukar det vara så att man söker nytt krypin minst en gång i veckan. Det har varit ett jävla skitliv och nu på vintern är det extra viktigt att ha ett permanent tillhåll.

Att vara bostadslös tar på krafterna och psyket. Jag har avskärmat mig från bekanta och så kallade kompisar. Frånvaron av omtanke har gjort mig till en person som har minimalt med tillit. Hur ska jag kunna lita på någon som inte hjälper en när man är i behov. Jag kan inte ens lita på mig själv. Bostadslösheten skapat ett avskärmat monster.

Har du inte fått kommunal hjälp, det sägs att det finns lågtröskelboenden att tillgå?

– Lågtröskel vet jag att de finns men inte till såna som mig som ofta gör fel inom deras regelverk. Jag har också sidoproblem som kemiskt beroende som hindrar mig från att uppnå vissa mål. För min del har det varit en massa regler och märkliga åtaganden som soc sätter som hinder.

Kan du ge något exempel?

– Jo ett konstigt krav är att jag måste göra en utredning och vad jag förstår så måste jag vara drogfri under tiden och det är en omöjlighet att klara av det för jag har en sjukdom som är narkomani. Denna sjukdom är tyvärr så mäktig att den hjärntvättat mig. Idag känns det rätt tryggt med missbruket för det har följt med under så lång tid, gett mig tröst och omtanke. Bara tanken att få gå ifrån min enda trygghet gör mig illamående. Jag kanske behöver söka behandling, det får jag ta en funderare på framöver

Hur gör du för att få i dig näring?

– Mat finns att tillgå på en mängd platser i Stockholm. Frukost, lunch och middag och ibland får jag ut en matkvitto av soc, när jag ber snällt. Det går ingen nöd på en med maten för det finns många organisationer som hjälper. På helgerna får jag snatta en färdig kyckling så det är okej.

När du pratar om psykisk ohälsa vad menar du?

– Jag är ofta arg och det tar jag ut på fel personer, misstänksam mot allt och tror att alla vill mig illa. Jag har vant mig vid att överleva utan någon vidare hjälp utifrån, Jag är en konstnär i gatuöverlevnad. På med skyggglapparna och göra det jag ska inget, får hindra det. Det fungerar.

Nu är det ett tag sen jag gjorde tid, det är skönt men jag kan torska dit idag på eftermiddagen och få göra ett par månader. Det är inte hela världen, det är som semester på vatten och bröd.

Hur står du ut med att leva så här?

– Står ut...nä. Jag står inte ut, jag blir vara tvungen att

acceptera och gilla läget för att hålla på att ömka orkar jag inte med. Självklart hade jag innerst inne velat annat men just nu fungerar det rätt bra. Det flyter på, men konsekvenserna är aldrig långt borta, jag har verkligen komplicerat till det, bara för att få leva tryggt i min misär. För det är det jag är proffs på. Kanske enkelt att förstå när det är så lätt att känna av vikten av min tunga ryggsäck. Allt dumt och all skam finns där. Jag är ingenting då är alla problem ingenting heller.

Där försvinner han bort till sitt trygga krypin. Undrar om jag hade kunnat göra något för honom. Det gör mig ledsen att det är så svårt att förändra. Jag hoppas det löser sig för honom så att han kan få tillbaks en värdig tillvaro. Personer i behov av insatser finns det jättemånga och de drar på sig psykisk ohälsa eller blir trippeldiagnostiserade. Precis som en diagnos är lösningen på problemen. Många behöver experthjälp för att komma över trauman som samlats på hög.

Text och bild: Leo Cuellar